

Научи изразно да ја читаш басната!

Коњ и ждребе

Еднаш, одамна живееше стар мудар коњ, со своето ждребе – единствениот негов син. Долината каде што престојуваа беше полна со бујна и сочна трева, цвеќиња цветаа близу потоците што шумолеа низ долината. Во сенката на крошната од дрвото, тие можеа да се одмораат колку сакаат. Накратко, ништо не им недостасуваше во нивната среќа.

Но, еден ден, младото ждребе го почувствува она што некогаш го чувствуваат сите млади - тоа имаше сè, и повторно беше незадоволно. Ќе се нахранеше со млада детелина, ќе галопираше низ долината, дури и да не знае зошто. Се капеше дури и кога не чувствуваше потреба за капење, се одмараше и спиеше иако не се чувствуваше уморно. Наскоро тоа беше толку заситено од сè што почна да ја мрази прекрасната долина каде што се роди и живееше. Еден ден ждребето му рече на татка си:

- Не се чувствувам добро веќе неколку дена. Оваа трева повеќе не ми е вкусна... Се чини дека ќе сè разболам. Детелината е без вкус, а потоците се валкани. Чувствувам, татко, дека ќе умрам ако не излеземе од тука.

- Бидејќи твојот живот е во прашање, драги сине - му одговори мудриот коњ - ќе замине одтука веднаш.

И така, тие тргнаа да најдат нов дом. Ждребето радосно потскокнуваше околу спокојниот стар коњ. Тие се искачија на карпестите ридови и по стрмните падини. Никаде немаше трева, а коњот и ждребето веќе беа гладни. Во голата и пуста област, само ветерот свиркаше меѓу карпите. Вечерта веќе се спушташе, а никаде на повидок зелена ливада. Исцрпени и гладни, ждребето и коњот заспаа. Утрото, едвај најдоа трње и кора од гранчиња, само за да ја задоволат својата глад. Ждребето веќе не сакаше да потскокнува и да галопира околу неговиот татко. На третиот ден од патувањето, едвај се влечеше.

- Време е да се вратиме во нашата долина - мислеше таткото, гледајќи го својот син, па го изведе на патот што води кон дома. Ждребето беше толку исцрпено што не го препозна патот за дома. Кога стигнаа во старата долина, веќе беше падната ноќта. Ждребето ја почувствува сочната, мека трева повторно под неговите нозе и лакомо пасеше.

- О, татко - рече ждребето - колку е убава оваа долина. Никогаш не сум јадел толку сочна трева. Да останеме тука, те молам, нема да најдеме подобро место никаде на светот!

Уторото кога сонцето ја облеа долината со сончева светлина, ждребето ја препозна долината, која беше толку здодевна пред три дена. Ја наведна главата и се срамеше да го погледне татка си в очи.

Одговори на прашањата!

1. Кои животни се главни ликови во басната?

2. Како живеело ждребето во долината во која се родило?

3. Зошто ждребето сакало да замине од долината?

4 . Како ја оценуваш постапката на коњот?

5. Која е поуката која ја испраќа басната?

6. Илустрирај ги ликовите од басната.

име и презиме_____

<http://odnasataucilnica.com>